

ritást minden teremtmény szenvedésével, életét és költészetét mégis, ezek ellenére, vagy inkább ezeket is tudomásul véve szelíd, napsugaras derű hatja át. Életében az idillt, a harmóniát kereste, és arra vágyott, hogy ugyanilyen békés legyen majdani halála is (*Imádság szép halálért*). Szinte látjuk, ahogyan egy békés vasárnap reggelen kiáll igénytelen kis viskója elé, és mint egy rég várt vendéget, fogadja az elmúlást: „*Vén vándor, mire vársz? Botodat is elejted. / Kuttyád kimúlt, sírod halmára nem heverhet. / Fiaid szétszóródtak. Minden csupa rom. / Várom, hogy erre jön egy reggel Jézusom*” (*Finálé*; Rónay György fordítása).

OLÁH ANDRÁS

nekem adtad

*minden szavadat nekem adtad
s velük a kételyt is: hogy megszelídülhet-e
bárki a csendes imától miközben az Úr asztalánál
némelyek cinkelt lapokkal játszanak
— mert akik egyszer elfogadták most már elvárják
hogy helyettük más szenvedjen a kereszten:
így halmazódik hegre heg
mégis ott térdelek eltévedt lelkek csukott ablakai előtt
pedig már nem elégségesek a tőled örökölt szavak*

távolodunk

*amikor a szavak iránytűi
kibicsaklanak
megalvaadnak a hangok
s buja csönd telepszik közénk*

*nyomunkat fölissza a sötét
lépések nélkül távolodunk
s a tévedés helye
már felderíthetetlen*